

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Virtute ac Sacrameto Pœnitentiæ

Bosco, Jean a

Lovanii, 1670

Concl. II. Publica Confessio, aut per interpretem non videtur obligare,
etiam in extrema necessitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73393)

torum per interpretem. Hanc autem voluntatem optimè colligimus ex communi usu & praxi fidelium.

15.
Probat
valor Con-
fessionis
publice;

Ceterum eadem ratio militat pro valore Confessionis publicæ; quia nimirum ad valorem Sacramenti nihil aliud requiritur, quam ut peccata manifestentur Sacerdoti tamquam iudici, in ordine ad obtinendam eorum remissionem: quòd autem hoc vel illo modo id fiat, parùm refert, inquit Lugo disp. 15. n. 59. Intellige, quantum ad valorem; alioquin multùm refert, ad hoc; ut licitè fiat, patet ex Tridentino sess. 14. c. 5. ibi: *Nec satis confitè humanà aliquà lege præcipitur, ut delicta, præsertim secreta, publicè essent Confessione aperienda.*

que etiam
aliquando
licet, ut
probat pra-
xis fide-
lium.

Interim aliquando licet Confessionem publicam, probatur sufficienter ex praxi fidelium, qui in naufragio, vel incendio, aut simili periculo mortis, quando tempus non permittit; secretam Confessionem; publicè fatentur sua peccata, & petunt Absolutionem. An autem tali casu sit obligatio confitendi specialiter sua peccata, puto quòd non, sed sufficeret generaliter se agnoscere peccatorem, ut etiam communiter solum fit; per quam Confessionem nulla irrogatur infamia penitenti; supponitur quippe; omnem, qui confitetur, esse peccatorem; unde nec peccatum veniale in genere cadit sub sigillum.

Alius casus esse potest, quando penitens, quantum fieri potest, secretè confitetur, per accidens tamen aliqui audiunt; talis epim quamvis fortè non teneretur, tamen propter maiorem securitatem licitè potest confiteri, nisi specialis ratio obstat.

16.
Quam Sco-
tus vocet
Confessio-
nem sacra-
mentalem.

Itaque, ut ad Scotum revertatur, illam ipse vocat Confessionem Sacramentalem, ad quam regulariter & per se obligantur fideles ex institutione Christi. Talis autem est Confessio, quæ fit soli Sacerdoti; qui solus habet potestatem ligandi, atque solvendi; ex qua sola potestate colligitur obligatio confitendi ut liquidò constat ex Tridentino sess. 14. c. 5. ibi: *Sacerdotes sui ipsius Vicarios reliquit, tanquam præfides & iudices, ad quos omnia mortalia crimina deferantur, in quibus Christi fideles ceciderint, quo potestate clavium, remissionis, aut retentionis peccatorum, sententiam pronuntiant.* Ergo penitens in hoc foro soli Deo, & ejus Vicario subjicitur; ergo illis solis debet fieri accusatio; & per consequens si alius fiat, illa notitia per accidens se habet ad Sacramentum, & planè impertinens est ad validam Absolutionem.

Proinde meritò dixit Scotus, Confessionem publicam, aut per interpretem non esse Sacramentalem, scilicet quantum ad actum publicitatis, ut sic loquar, quia talis modus ex natura sua tantùm ordinatur ad forum publicum; licèt in substantia possit esse Sacramentalis, quæ videlicet includit informationem iudicis, cum intentione recipiendæ Absolutionem.

Igitur sententia Scoti in hac materia est sententia communis, putà:

CONCLUSIO II.

Publica Confessio, aut per interpretem non videtur obligare, etiam in extrema necessitate.

Loquor de Confessione, quæ in specie & sigillatim omnia peccata mortalia, etiam occultissima illa sint, declarantur. Et quidem publicam Confessionem non obligare nemo inficiatur, & probatur communiter ex Tridentino sess. 14. c. 5. ibi: *Ceterum quæ ad modum confitendi secreta apud solum Sacerdotem, est Christus non venient, quin aliquis in iudicium suorum scelerum & sui humilitationem, cum ob aliam exemplum, tunc ob Ecclesie offensam ad satisfactionem delicta sua publicè confiteri possit: non est tamen hoc divino præcepto mandatum, nec satis confitendum humanà aliquà lege præcipitur, ut delicta, præsertim secreta, publicè essent Confessione aperienda.*

Si dixeris; Concilium non loquitur de publica Confessione Sacramentali; id est, in ordine ad Absolutionem, non enim mentitur remissionis peccatorum. Respondeo; saltem loquitur illo cap. de secretis Confessione Sacramentali, eamque docet non alienam à divino mandato, sed jure divino necessariam & institutam esse, atque ab omnibus semel in anno iuxta margini Concilii Lateranensis Constitutionem adimplendam; quo satis significat, Confessionem publicam, Sacramentalis sit (sicut esse potest) vel non; neque jure divino, neque humano esse necessariam; nisi velimus, Conc. tradidisse doctrinam prorsus mutillam, ne dicam perniciosam; cum passim omnes Christi fideles judicent, se non teneri, nequidem jure divino, confiteri publicè, etiam in ordine ad Absolutionem seu remissionem suorum delictorum. Atque hoc significat ly Solus, quo videtur Concilium Later. dicens: *Omnia sua secreta peccata &c. confiteatur.* De prima ergo parte Conclusionis noli dubitare.

De secunda autem parte, scilicet de necessitate Confessionis per interpretem, disputatur inter Doctores Catholicos, Nonnullis aliter sentientibus, eam omnino obligare ex præcepto divino; sed ex præcepto Ecclesiastico. Posteriorius probant ex Cap. *Omni utriusque sexus* ubi expressis verbis inquit Lugo disp. 15. n. 65. præceptum Confessionis annuæ imponitur, ut omnis fidelis teneatur solus confiteri sua peccata proprio Sacerdoti &c. Usque particula, *solus*, apertè excludit obligationem confitendi coram alio. Unde non video, quomodo Valquez q. 91. a. 4. dub. 3. n. 3. dicit, ex illo textu nihil colligi; quia in eo solum dicitur;

dicitur, quod Confessio fiat proprio Sacerdoti; de modo vero, an per se, vel per alium penitens confiteri debeat, nihil dici. Hæc Emin.

Sed contra, dicit aliquis; calumnia est, secretam Confessionem, id est; quæ fit soli Sacerdoti, inventum humanum esse, atque à Patribus in Concilio Later. congregatis initium habuisse; neque enim (inquit Concilium Trid. sess. 14. c. 5.) per Lateranense Conc. Eccl. statuit, ut Christi fideles confiterentur, quod iure divino necessarium & institutum esse intellexerat; sed ut præceptum divinum Confessionis, saltem semel in anno, ab omnibus & singulis, cum ad annos discretionis pervenissent, impletur.

Vel ergo præceptum divinum non obligat ad confitendum per interpretem, vel etiam obligat præceptum Ecclesiasticum; cum hoc non sit aliud, quàm determinatio illius; ergo ly Solus, æquè concernit præceptum divinum ac humanum, adeoque si excludat interpretem à præcepto humano, itidem excludet eum à præcepto divino. Alioquin præceptum annuæ Confessionis non obligat ad id; quod Ecclesia iure divino necessarium & institutum esse intellexerat.

Arriaga disp. 51. n. 50. dubitat, utrum illa particula, Solus, sit ibi posita à Concilio, animo excludendi interpretem; an verò juxta phrasim, quam Tridentinum postea tenuit, ad excludendam obligationem Confessionis publicæ; quæ olim solebat in aliquibus Ecclesiis esse.

Et post pauca subinfert: Unde P. Vasquez licet omiserit illud verbum, Solus (in quo videtur esse aliqua difficultas; & ob quod eum reprehendit Lugo) re tamen ipsa bene docuit eaquest. 91. a. 4. dub. 3. n. 9. contra Sylvestrum, si semel dicatur, obligari nos in articulo mortis ad Confessionem per interpretem, etiam fore obligationem ad satisfaciendum præcepto annuæ Confessionis per interpretem.

Respondet Cardinalis supra n. 75. non potuit Ecclesia velle; quod jus divinum obligaret, quando penitens non potest solus confiteri, sed coram alio; cum expressè excluderit à sua obligatione vel modificatione calumiam illum.

Sed hoc est, quod queritur; & solum excludisse calumiam publicæ Confessionis, qualis non est Confessio per interpretem, ut fateretur Eminent. n. 73. videtur evidenter probari argumento supra facto; nam Tridentinum non alterius meminit modificationis seu determinationis, quam ut præceptum divinum Confessionis, quod alioquin solum urgebat in articulo mortis, saltem semel in anno impletur.

Quapropter sentio cum Vasquez, & aliis; vel Confessionem per interpretem non obligare ex præcepto divino, vel etiam obligare

ex præcepto Ecclesiastico. Porro quod non obliget ex præcepto divino, & consequenter, neque ex præcepto Ecclesiastico, ratio à priori est, voluntas Christi, quam colligimus ex communi sensu Doctorum, paucis sese opposentibus, idque satis debili fundamento, ut jam ostendo.

Licet, inquit Lugo (qui unus est ex illis paucis) præceptum divinum non obliget ad confitendum peccatum cum gravi detrimento extrinseco; non tamen apparet ejusmodi detrimentum sequi ex Confessione facta per interpretem fidelem & prudentem; cui non minus, quam ipsi Confessario fidere possit penitens. Suppono enim interpretem etiam obligatum manere secreto, atque adeo totum detrimentum esse, quod peccata, quæ aliàs nota esse deberent uni; manifestentur duobus. Hoc autem non esse tanti ponderis; ut excuset ab obligatione divini præcepti, probati potest ex aliis casibus; in quibus non obstante hujusmodi detrimento obligat Confessionis præceptum. Hucusque Cardinalis supra n. 66.

Respondeo ex Scoto 4. dist. 17. n. 31. illam non esse præcise rationem; sed quia fors iste ex natura sua, id est, ex institutione Christi, est secretissimus. Quamquam enim aliter potuisset Christus Sacramentum instituire, equidem sine fundamento asseritur instituisse. Constat nobis instituisse Confessionem secretam; quæ fieret soli Sacerdoti; ut patet ex dictis Concl. præced. De Confessione autem per interpretem; neque Scriptura, neque ullum Concilium, neque Traditio meminit; quo ergo fundamento asseritur eam instituisse & præcepisse? Hæc Confessio, quæ fit soli Sacerdoti, tam difficilis est, ut nisi eam Christus præcepisset, Ecclesia non potuisset eam præcipere, ut docuimus sect. 6. concl. 2.

Quam difficultatem agnoscens Concilium Trid. sess. 14. cap. 5. ait: Ipsa hujusmodi Confessionis difficultas, ac peccata (etiam secretissima) detegendi (vel uni homini) verecundia; & gravis quidem videri posset, nisi tot tantisque commodis & consolationibus levaretur, quæ omnibus, dignè ad hoc Sacramentum accedentibus, per Absolutionem certissime conferuntur. Quanto difficilior erit Confessio, & gravior verecundia; non uni tantum, sed duobus (tametsi uterque teneatur celare) detegendi secretissima peccata. Quot hodie inveniuntur, qui nec uni audent detegere; quanto minus detegere duobus? Ergo non est verisimile (quidquid sit de gravi detrimento famæ) Christum actum tam difficile instituisse & præcepisse, cujus mandata gravia non sunt, & cujus jugum suave est, & onus leve.

Quamvis ergo Christus potuisset obligare fideles ad illam verecundiam, tamen ex nullo ejus dicto aut facto constat, voluisse obligare. Nonne etiam potuit obligare ad Confessionem

FFF 3 publi-

per inter-
pretem non
obligare ex
jure divino.

Fundamentum
tum oppo-
sita sen-
tentia ex
Lugone.

ad quod
respondetur
ex Scoto.

Difficultas
Confessio-
nis proba-
tur testi-
monio
Conc. Trid.
deat.

publicam? Potuit omnino, & tamen noluit. Verbo ut absolvam; non sunt multiplicandae obligationes sine necessitate, qualis hic nulla ostenditur.

24. Respondetur ad casus similes. Quantum ad alios casus, quos supra affert Cardinalis: puta quando Superior non potest audire Confessiones integras eorum, qui habent casus reservatos, & ideo cogitur poenitens duobus manifestare suum peccatum sub eodem sigillo Confessionis. Item quando habens peccatum reservatum, potest in aliquibus casibus absolvi directe ab inferiori, cum onere tamen postea comparandi coram Superiore.

Ad hos, inquam, casus Respondeo; obligatio, si qua in illis est, manifestandi suum peccatum Superiori, & inferiori; dependet ex libera voluntate poenitentis; aut certe non oritur ex precepto Confessionis, sed ex particulari voluntate Ecclesiae, qua voluit, ut absolutus a sententia Canonis, vel hominis; propter periculum mortis, vel aliud impedimentum, ab eo, a quo alias non poterat absolvi, si cessante impedimento se non praesentet (ad commodum potest) ei, a quo alias absolvi debeatur, reincidat in eandem sententiam, quod indubie Ecclesia facere potuit, quia sicut haec ipsa instituit illas poenas, ita etiam instituire potuit formam & modum ab illis absolvendi; adeoque Superiori reservare impositionem debitae satisfactionis.

25. obiectio. Dices cum Lugone supra n. 69. Undecumque proveniat illa obligatio, certum tamen est, non posse hic & nunc poenitentem confiteri suum peccatum inferiori, quin eo ipso cogatur illud manifestare duobus; & tamen hoc detrimento non obstante; praecipuum divinum Confessionis obligat ad confitendum hic & nunc peccatum, & ad contemnendum illud incommodum.

Prima responsio. Respondeo; est obligatio revelandi suum peccatum in ultimo casu Superiori & inferiori, de hac obligatione nobis constat per expressam voluntatem Ecclesiae; de obligatione autem confitendi per interpretem, quae pendet a sola voluntate Christi; minime; immo contrarium ex communi sensu Theologorum; ergo non valet Consequentia a Confessione reservatorum, ad Confessionem per interpretem.

26. Secunda. Deinde sufficeret tali casu, se praesentare per Confessarium; sic enim obtinetur finis praecipi, qui est, mandatum Superioris humiliter recipere, & satisfacere prout iustitia suadebit, quod totum fieri potest, etsi poenitens in propria persona non compareat.

Tertio. Denique, quid si dixerit, onus personae comparandi, esse causam sufficientem dimidiandi Confessionem? Cum enim onus illud sit extrinsecum Confessionis; nam illa posterior manifestatio, quae fieri debet Superiori, non est ullo modo Confessio, ut patet;

neque ullo modo necessaria ad Confessionem juxta Christi institutionem; cur non excuset a materiali integritate, sicut excuset peccatum contra obligationem sigilli? Maxime, cum Superior fortassis non teneatur illud peccatum celare; non enim manifestatur in ordine ad Absolutionem Sacramentalem, sed tantum ne absolutus reincidat in eandem censuram.

Si dixeris; constat Ecclesiam praecipere illam comparitionem. Respondeo; personale nego; realem; ut sic loquar, id est, ut poenitens compareat per se, vel per alium, transeat, Vel aliter distinguo; praecipit illam comparitionem, dependenter a voluntate poenitentis, id est, si velit absolvi ab inferiori; concedo totum; independentem, velit nolit, ita ut ipse ipsum confiteri inferiori, cum tali onere, nego. Hoc enim est, quod quaeritur; an quando non adest Confessarius, qui potest me absolvere sine tali onere, teneat confiteri ex iure divino; an vero possim Confessionem differre, aut dimidiare, donec habeam copiam Confessarii, qui possit me sine tali onere absolvere.

Et sane ipse Cardinalis eadem disp. n. 117. fatetur, Praelatum, qui concedit inferiori potestatem absolvendi a reservatis in itinere, cum onere postea coram se comparandi, nullatenus obligare subditum ad acceptandam facultatem sub eo onere; sed offert, inquit, facultatem, ut vel respuat, vel liberè eam sub tali onere acceptet. Ergo, infero ego, potest respuere, etiam quando urget praecipuum divinum Confessionis; adeoque celebrare, aut accipere Eucharistiam sine praevia Confessione, prout potest, quando non habet copiam Confessarii.

Et idem dico in primo casu Lugonis, quando Superior non posset, vel non vellet absolvere sacramentaliter a peccatis reservatis; videlicet, tunc poenitentem posse celebrare, & communicare, vel confitendo sola peccata non reservata inferiori, vel eliciendo Contritionem charitate perfectam sine praevia Confessione. Alioquin Praelatus revera cogeret ad manifestandum sua peccata duobus, quod videtur nimium difficile, cum satis difficile sit, vel tantum manifestare. Vide quae ad hoc propositum latius diximus sect. 6. conel. 5.

Joannes Poncius disp. 46. n. 46. respondet ad propositam difficultatem: eo ipso quo voluntarie incidit in peccatum reservatum, ipsemet liberè obligat se ad confitendum eo modo, quo necessarium est, ut absolvatur a peccato, sive id faciat uni, sive duobus; sed non liberè se subicit ac culpabiliter impedimento illi, unde oritur quod non possit confiteri, nisi per interpretem: ergo quamvis teneatur duobus in primo casu, non sequitur quod teneatur id facere in secundo. Hucusque Poncius.

Sed non placet hae disparitas; nam arguitur a

mentor sic: eo ipso, quo quis voluntariè incidit in peccatum mortale, ipsemet liberè obligat se ad confitendum eo modo, quo necessarium est; ut absolvetur à peccato, sive id faciat per se, sive per interpretem; ergo si in primo casu tenetur duobus, etiam tenetur in secundo. Neque enim impedimentum reservationis magis ipsi liberum est, cum pendeat à sola voluntate reservantis, quam impedimentum lingue ignota.

Ceterum Eminentissimus supra n. 72. libenter admittit, exemplam illud, habentis peccatum reservatum, non esse omnino simile; sed facilis posse differri Confessionem, propter incommodum adhibendi interpretem, quam propter incommodum manifestandi idem peccatum Superiori, & inferiori, quia licet utrumque sit æquale incommodum, illud tamen prius videtur esse magis extrinsecum Confessionem, quam hoc posterius; nam interpres videtur se habere solum ut medium ad Confessionem, seu ad manifestandum peccatum Confessario; difficultas autem, quæ provenit à medio, est magis extrinsecæ, & facilis excusat, ut constat in difficultate itineris ad inveniendum, vel accersendum Confessarium; at verò in posteriori casu difficultas est magis intrinsecæ, & quæ tota nascitur ex Confessione ipsa: nam tota illa manifestatio est Confessio, quæ fit utrique tam Superiori, quam inferiori, licet per accidens non possit compleri apud Superiorem. Hæc ille.

Sed contrà; si non est omnino simile, ad quid ergo affertur? Ad probandum, inquit, quòd manere notitiam peccati sub secreto penes duos, non sit detrimentum adeò grave, ut propter illud omnino excusetur homo à præcepto divino Confessionis.

Optima responsio! Verùm si propter illud non excusetur homo omnino à præcepto divino Confessionis, quis tibi revelavit, quòd excusetur à præcepto divino (si tale est) confitendi per interpretem ante celebrationem Missæ, aut acceptionem Eucharistiæ? Ubi scriptum invenisti, quòd propter illud excusetur homo ab annua Confessione per interpretem? Num fortè propter illud excusetur homo habens peccatum reservatum? Quòd si Ecclesia in uno casu possit obligare, & censuræ obligasse ad Confessionem annuam cum tali incommodo, cur non etiam in alio? Et enim quòd dicit, unum incommodum esse magis extrinsecum, quam aliud; esto, quid tum? Nam indè ego inferam; ergo licet incommodum manifestandi idem peccatum Superiori, & inferiori, non excuset à Confessione in articulo mortis; equidem excusabit incommodum adhibendi interpretem.

Sicuti, secundum communem sententiam (quidquid Eminentissimus n. 74. absque fundamento reclamet) excusat ab obligatio-

ne confitendi in articulo mortis, quòd ego sciam, Confessarium revelaturum meum peccatum vel uni viro prudenti, qui illà notitiã in nullius præjudicium utetur. Non præcisè propter gravitatem infamiae; quia Multi docent, non esse peccatum mortale, revelare crimen proximi occultum; uni viro prudenti, qui illud non est revelaturus (quamvis & alii hoc negent) sed quia, ut supra dixi ex Scoto, *forus iste ex natura sua*, id est, ex institutione Christi, est secretissimus; ergo non tenetur aliquis ad ipsum forum, ut aliquo modo publicum. Et quamvis vir ille prudens non sit revelaturus peccatum, tamen si velit malignari, potest revelare; & ita hæc accusatio potest venire in publicum.

Ex quo patet differentia inter hunc casum, & casum peccati reservati, quando pro absolute à censura oportet recurrere ad Superiorem; nam absolutio à censura non est fori istius secretissimi, id est, fori Sacramenti Pœnitentiæ; quamvis aliquando in Sacramento detur; sed per se spectat ad forum externum: quid ergo mirum, si aliquando peccatum, quod habet annexam censuram, debeat duobus manifestari, uni pro Sacramentali Absolutione, alteri pro absolutione à censura?

Præsertim cum Marchantius to. 1. Tribunalis Sacram. tr. 2. tit. 4. q. 7. explicet cap. *Eos qui*, de Sent. Excommun. in 6. in quo præcipitur ille recursus, explicet, inquam, de solis censuris deductis ad forum contentiosum; quod an verum sit, suo loco examinabimus.

Similiter respondeo ad aliud argumentum Lugonis n. 70. gravius incommodum, inquit ille, æstimatur plerumque, sex millaria conficere, aut vocare Sacerdotem per sex millaria distantem, quam confiteri bis, seu apud duos idem peccatum: hoc enim posterius passim & absque difficultate faciunt plures; & tamen istud prius incommodum non excusat à Confessione in periculo mortis, quamvis excusaret à Confessione annua, vel Confessione præmittendâ Communioni vel celebrationi. Ad hoc, inquam, argumentum Respondeo:

Esto, non excuset; nunquid incommodum istud repugnat foro isti secretissimo, quemadmodum repugnat Confessio per interpretem? Liqueat quòd non; cum enim in periculo mortis omnes soleant confiteri, etiam illi, qui nullum de novo habent peccatum mortale, sanè sine ulla speciali suspitione, etiam mortalis in genere, multò minus omnium specialium peccatorum, etiam merè internorum, potest adhiberi tanta diligentia vocandi Confessarium; ac proinde ne in minimo quidem puncto præjudicat tale incommodum secreto Confessionis; sicuti præjudicat Confessio per interpretem de omnibus peccatis, etiam merè internis, in specie & sigillatim.

Confessione revelatio Confessarii vel unitati.

33. Differentia inter hunc casum, & casum peccati reservati.

Marchant.

34. Aliud argumentum Lugonis.

Solvitur ab Auctore.

Et

Et aliunde, quando Confessarius est præsens, evitari potest periculum damnationis, si moribundus det signa doloris, & petat Absolutionem, est nullum peccatum dicat in particulari; quia tunc omnia saltem indirecè remittentur, quod non habet locum, quando Confessarius abest; ergo major ratio est accersendi cum incommodo aliquo Confessarium abentem, quam confitendi Confessario præsenti omnia peccata in specie, & sigillatim per interpretem.

35. *Præcisè ex vi præcepti divini Confessionis non est obligatio confitendi per interpretem in articulo mortis.*
 Persisto itaque in Conclusionè, & dico, præcisè ex vi præcepti divini Confessionis nullam esse obligationem confitendi per interpretem omnia sua peccata in specie, & sigillatim, etiam in periculo mortis; maxime, sicut ait Scotus supra, quando timetur ipsum non esse secretarium idoneum. Ubi ly Maxime subindicat, etiam non esse obligationem, secluso isto timore: quamvis Scholiales ex illa particula occasionem sumpserit dicendi: Doctor videtur admittere, præceptum confitendi per interpretem obligare, quando non timetur revelatio Confessionis.

Quæ expositio confirmari potest ex Report. impressis Lugduni eadem dist. n. 33. ubi sic scribit Doctor: Ad tertium de mutò, dico, quòd mutus, si aliter non potest loqui, debet confiteri per signa, si nota sint illa Sacerdoti: quòd si non sint ei nota, videtur quòd debet confiteri per interpretem, qui novit ista signa. Et si hoc sit verum (ergo dubitat de veritate) tunc dico, quòd quicumque interpretis illius muti, noscens sua signa, tenetur ad sigillum Confessionis observandum, sicut Sacerdos, sive ille interpret sit laicus, sive Clericus; & tunc non est periculum, facere Confessionem per interpretem sive animum, sive alium. Si verò sit periculum, quòd nolit hoc celare, dico, quòd non oportet nec mutum, nec barbarum confiteri per interpretem; sed mutus confiteatur Deo, & expectet proprium Sacerdotem, & hoc universatè melius est, quam confiteri per interpretem talem; quia nullus tenetur exponere se periculo infamiae. Huculque Scotus.

Et in Report. impressis Colonia eadem dist. n. 12, ita lego: Ad aliud de barbaro dicitur, quòd debet confiteri per interpretem. Sed non audeo hoc asserere; sed expectet, cum proposito confitendi, eum habeat Sacerdotem præsentem, cui potest loqui.

36. *An saltem ex præcepto Charitatis non sit obligatio?*
 Quæris à me, an saltem ex præcepto Charitatis non sit obligatio? Resp. affirmativè, si moribundus probabiliter timeat vel dubius sit de Contritione Charitate perfectà; saltem ad Confessionem sufficientem pro valida Absolutione. Ratio in promptu est; quia in extremis eligendum est medium salutis magis certum, saltem absolutè certum, quale non est Contritio, quam probabiliter timeo non esse Charitate perfectam; ergo tunc eligenda Confessio, quæ est medium moraliter certum.

Quia autem ad validam Absolutionem non

semper requiritur Confessio materialiter integra, sufficeret tali casu confiteri aliqua peccata mortalia minoris infamiae, vel solum in genere se accusare de peccatis mortalibus; & in particulari de aliquo solum veniali. Vix equidem est natum fieri, ut quis, etsi idiomaticis ignarus, non possit abique interprete per scriptum vel nutus explicare Sacerdoti aliquod saltem peccatum in particulari, cum etiam id facere possint muti. Deinde quando id fieri non possit, sufficeret exprimere in genere desiderium Absolutionis, & statim peccatoris in communi; quod utique possit facere per nutus, & sine incommodo, etiam per interpretem. Ita Herincx part. 4. tract. 4. disp. 3. n. 91.

Sed numquid si omnia peccata sua possit exprimere per scriptum, vel nutus, teneretur sic exprimere? Deinde si voce possit exprimere, nunquid sufficeret exprimere per scriptum, vel nutus? Respondeo ad utramque questionem:

CONCLUSIO III.

Consuetudo requirit Confessionem vocalem, quamvis ratio non ostendat, quòd sub mortali. Sufficit ad vocalem, quòd pœnitens, postquam Sacerdos legit peccata scripta, dicat, *Accuso me de his omnibus.* Interim nutu, aut scripto, in defectum vocis, potest, & debet fieri, si absit periculum infamiae.

SUppono tanquam certum, Confessionem realem (si ita loqui placeat) id est, quæ fit scripto, aut nutibus, tamen si aliquo foret possibilis Confessio verbalis, id est, quæ fit verbis formalibus, & propriè dictis, nihilominus validam esse, estò aliqui in contrarium citentur.

Et ostendo manifestè ex Concilio Tridentino sess. 14. c. 5. ubi probat necessitatem Confessionis: Quia Dominus noster Iesus Christus, è terris ascensus ad Caelos, Sacerdotes sui ipsius Vicarios reliquit, tanquam Presbites & Iudices, ad quos omnia mortalia crimina deferantur, in quæ Christi fideles ceciderint, quo pro potestate Clavium remissionis aut retentionis peccatorum, sententiam pronunciant: constat enim Sacerdotes iudicium hoc, incognitè causà, exercere non potuisse &c.

Atqui tam perfectè, si non perfectius, per scriptum deferuntur mortalia crimina ad Sacerdotes; & tam perfectè, si non perfectius, cog-